

Lägrets första minuter. Barnen kommer sjungande och hoppande – väldigt peppade på Sportcamp.

FOTO: BENEDICTE ARTMAN

Sportläger

MED JESUS

Det har i sommar varit ett sex veckor långt sportläger i Asella, anordnat av den evangelisk-lutherska kyrkan (EELC). Varje vecka deltog 30–40 barn.

ELM ordnade två olika resor från Sverige, där varje resa innehöll två veckor som ledare på sportlägret och en veckas rundresa i Etiopien. Den första resan gjordes i juli och den andra, som vi här får ta del av, i augusti.

JAG ÄR NYLIGEN HEMKOMMEN från tre veckor i Etiopien, varav två spenderats på sportläger i Asella. Vi var en grupp på sju ungdomar från olika håll i Sverige, som fick vara med som ledare på ett läger där målet var att evangelisera, men formen var sport. Det var verkligen fantastiska veckor fyllda med allt som brukar symbolisera möten med en annan kultur: glädje, frustration, kärlek, nya vänner, upplevelsen att vi som Kristi kropp är en familj trots att vi är utspridda över hela jorden, kulturkrockar, skratt, gråt, nya erfarenheter, en överklig verklighet, hjälplöshet, positiv förändring, och helt enkelt en fantastisk tid med fantastiska människor!

VI FICK ETT HÄRLIGT VÄLKOMNANDE till Asella på söndagskvällen, med eld i öppna spisen, kaffeceremoni med tillhörande popcorn, hjärtliga kramar och förväntansfulla etiopiska ledare i den gamla missionärvillan. Denna kändes därför genast som hemma – och förblev så i följande tre veckor.

På måndagsmorgonen introducerades vi i en ny lägervecka av de etiopiska ledarna som då redan varit med i tre veckor. Det gjordes klart att vi alla var där för att tjäna barnen, och ingen var mer gäst än någon

annan oavsett hudfärg. Sedan blandades vi med de etiopiska ledarna och delades upp i fyra lag, så att vi var tre coacher per lag under hela veckan.

När barnen anlände var det ingen svensk jantelag och blyghet i sikte, utan det hela skedde med högljudd sång och skrik, hejaramsor, peppande och dansande. Vilken enorm glädje och förväntan! Vi kastade oss in i hejaropen och hoppandet trots att vi inte kunde eller förstod ett ord av vad som ropades – men innehållet gick inte att ta miste på. Det var glädje och endast glädje!

VARJE DAG HADE OLIKA TEMAN som genomsytrade lekar, övningar och undervisning: ärlighet, enhet, tillit och att tjäna andra. Eftersom barnen inte kom från kristna familjer och familjerna tydligen inte ens visste att det var ett kristet läger, så tog man det lugnt med evangeliserandet, i alla fall den första dagen.

Men det blev mer och mer framträdande ju längre lägret gick, och varje kväll höll svenska och etiopiska ledare i dramorna som också var kopplade till dagens tema. Där blev evangeliet tydligt – att vi tror på en Gud som är kärlek och inte ger upp för rån han hittat det förlorade fåret och fört

FOTO: BENEDICTE ARTMAN

FOTO: BÉNEDICTE ARTMAN

FOTO: EYOB DINKU

FOTO: EYOB DINKU

Hela ledargänget. Stående (från vänster): Eyob, Filipa, Yohannes, Emil, Tamirat, Muluken, Miriam och Meles. Sittande (från vänster): Ida, Benedicte, Susanne, Nebeyo och Maria.

det hem igen, och hur han tar emot den förlorade sonen med öppna armar. Och de fick med stor inlevelse se hur en liten kille som David kan besegra den fruktansvärda jätten Goliat, just för att han har en så stor Gud.

PÅ EFTERMIDDAGARNA var det fotbollsmatcher, och då gick vi svenskar in med allt vi hade för att peppa och heja på våra lag så att fokus blev mer på gemenskapen och glädjen än på att vinna eller förlora. Och det var så härligt att se på killarnas ansiktsuttryck hur mycket det verkligen peppade dem och stärkte lagkänslan. Min erfarenhet av kulturen där är nämligen att det oftast handlar om att vinna eller försvinna, och att man sällan leker lekar för lekens skull.

Under tiden satt de etiopiska ledarna (som ju hade den stora fördelen att prata samma språk som barnen) uppdelade i spontana små grupper, i gräset bredvid fotbollsplanen och helt avslappnat predikade för de barn och ungdomar som inte spelade just då. Det kändes så vardagligt och naturligt, och var ett väldigt bra upplägg!

NÅGOT SOM BERÖRDE MIG starkt var när Jesus och betydelsen av det han gjort för oss skulle presenteras för barnen. Det började med att huvudledaren helt plötsligt kallade upp oss svenskar och sa att det var dags att göra fem armhävningar var, som straff för att vi varit sena till en samling. Vi var tveksamma och motvilliga eftersom vi inte förstod så mycket alls av vad som hände, men när vi så stod på rad framför alla barnen börjar han plötsligt fråga dem om det är någon som vill ta vårt straff i stället för oss – om de vill ersätta oss där framme. Och genast börjar barnen räcka upp handen och säga vem de vill ersätta.

När flera av barnen i mitt lag ivrigt står upp och viftar, och ropar *mitt* namn, för att få bli den som tar just mitt straff på sig – då gick det inte att hindra en tår i ögonvrån, och jag insåg på ett konkret sätt vad det kan betyda att någon annan tar ens straff. Inte för att det var en enorm dom jag stod inför – det skulle ju inte vara hela världen om jag inte klarade armhävningarna – men att någon annan var villig att ta mitt straff kändes väldigt stort! Och tänk då vilket enormt mycket större offer Jesus gjorde

när han tog mitt straff på korset och dog i stället för mig. Insikten blev större när det blev så konkret, och jag fylldes med tacksamhet.

NÄR JAG SER TILLBAKA PÅ RESAN är det verkligen med tacksamhet. Att få vara med och se hur Gud förvandlar människor är något av det största man kan få vara med om. Att få se hårda killar mjukna och förvandlas på bara fyra dagar var helt fantastiskt. Och när en pappa till en av de muslimska killarna ringde tillbaka efter några dagar och frågade: ”Vad har ni gjort med min son? Han är så glad nu!”, då kan man bara tacka Gud och be att hans verk ska få fortsätta även efter att lägerveckorna är slut och vardagen är igång igen.

Och som alltid när man på det här sättet går in med förväntan på att få ge något till andra, då slutar det med att man åker hem med känslan av att man fått ta emot mer än man gett. Det är en sådan välsignelse att få tjäna i Guds rike!

BÉNEDICTE ARTMAN, Ängelholm